

การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียนเพื่อส่งเสริม
ความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและ
ความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ASEAN MUTUAL CULTURAL CONTENT-BASED LANGUAGE
INSTRUCTION TO PROMOTE MATHAYOM SUKSA 2 STUDENTS'
ENGLISH READING, WRITING ABILITY AND CULTURAL KNOWLEDGE

กฤตยพร สุรินทร์คำ¹, นิธิดา อติภัทรนันท์², จารุณี มณีกุล³
Kritayaphorn Surinkham¹, Nitida Adipattaranan², Jarunee Maneekul³
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 239 ถนนห้วยแก้ว ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200^{1,2,3}
Chiang Mai University, 239 Huay Kaew Road, Muang District, Chiang Mai, 50200^{1,2,3}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาระดับความรู้ทางวัฒนธรรมก่อนและหลังการเรียนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเวียงแหงวิทยาคม อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 (อ22102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน จำนวน 7 แผน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน มีคุณภาพในระดับผ่านเกณฑ์ที่กำหนด และความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนสูงขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

คำสำคัญ : การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน, ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ, ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ, ความรู้ทางวัฒนธรรม

¹ นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์

²⁻³ รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) study students' English reading ability, 2) study students' English writing ability and 3) compare cultural knowledge before learning ASEAN mutual cultural content-based instruction with after. The sample was a group of 30 Mathayom Suksa 2 students who took fundamental English course 4 (E21102) in the second semester of the academic year 2014 at Wianghaeng Wittayakom School, Wianghaeng District, Chiang Mai Province. The research instruments consisted of 7 lesson plans using ASEAN mutual cultural content-based instruction, English reading ability test, English writing ability evaluation form, and cultural knowledge test. The target group learned for 7 weeks. The data was analyzed for means, standard deviation, and percentage. It was found that through ASEAN mutual cultural content-based language instruction, students' English reading ability increased from an average level, their writing ability passed a pre-set level criterion of 60 percent and their cultural knowledge increased from an average level.

KEYWORDS : ASEAN mutual cultural content-based instruction, English reading ability, English writing ability, Cultural knowledge

บทนำ

แผนพัฒนาทางการศึกษาของอาเซียนได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียนโดยเสนอให้คนไทยเตรียมความพร้อมในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาราชการของอาเซียนและเป็นภาษาสากลของโลกเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาหาความรู้ และการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติทั้งที่เป็นคนอาเซียนและคนในภูมิภาคอื่นๆ ของโลก เช่นเดียวกับแผนยุทธศาสตร์เพื่อแสดงเจตนารมณ์เข้าสู่ประเทศอาเซียนที่ระบุให้มีการพัฒนาและเพิ่มพูนทักษะภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังเน้นให้มีการเรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านอาเซียน ทั้งในด้านพหุวัฒนธรรมที่หลากหลายและด้านวัฒนธรรม

ร่วมอาเซียนอันแสดงถึงความสัมพันธ์อันมีรากเหง้ามาจากวัฒนธรรมเดียวกัน เพื่อเป็นการส่งเสริมการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2554) โดยยังสอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

เมื่อกล่าวถึงสังคมในยุคนี้ ที่เป็ดยุคแห่งการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 หนึ่งในทักษะสำคัญที่ผู้เรียนควรมีคือ ทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม หรือ 3 R 4 C โดย 3 R ได้แก่ การอ่าน (Reading) การเขียน (Writing) และ คณิตศาสตร์ (Arithmetic) ส่วน 4 C ได้แก่ การคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking) การสื่อสาร (Communication) การร่วมมือ (Collaboration) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) โดยจะคเห็นได้ว่าทักษะการอ่านและการเขียนนั้นเป็นทักษะในขั้นพื้นฐาน ที่ผู้เรียนสมควรต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อไปสู่การพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ ต่อไปได้ (Bellanca and Brandt, 2010) สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทักษะการอ่านมีความสำคัญ กล่าวคือ การอ่านเป็นการแสวงหาความรู้วิธีที่สะดวกวิธีหนึ่งโดยผู้อ่านจะอ่านเวลาใดก็ได้ ทั้งยังสามารถไตร่ตรอง ตรวจสอบ ทบทวน คัดเลือกและเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่อ่านด้วยตนเอง ในยุคนี้มักได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดีจะมีโอกาสเรียนรู้วิทยาการความก้าวหน้าได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว (จิตาภา ฉันทานนท์, 2541) สอดคล้องกับ นันทิยา แสงสิน (2543) ได้กล่าวว่าผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะได้ใช้ทักษะการอ่านในการแสวงหาความรู้ และวิทยาการใหม่ ๆ ได้ตลอดเวลา ถ้าได้รับการฝึกฝนให้มีความสามารถในการอ่าน ทักษะการอ่านจะเป็นประโยชน์ต่อการแสวงหาความรู้ในอนาคต การอ่านจึงนับเป็นกุญแจสำคัญในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร และยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้เพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นอีกด้วย นอกจากนั้น การอ่านยังช่วยพัฒนาอารมณ์และจิตใจ ช่วยให้ผู้อ่านมีความบันเทิงและผ่อนคลายความเครียด ดังนั้น จึงถือได้ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนา

ทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ

อย่างไรก็ตาม พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2553) กล่าวถึงปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยอาจจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการอ่านทั้งระดับเฉพาะหน่วย เช่น อ่านไม่ออก แบ่งพยางค์ไม่เป็น ออกเสียงไม่ถูก ไม่รู้จักวรรคตอน เป็นต้น รวมตลอดไปจนถึงปัญหากระบวนการอ่านในระดับกว้าง เช่น รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในปริมาณน้อย ไม่เข้าใจโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อน ไม่รู้จักวิเคราะห์ส่วนประกอบของย่อหน้า หรือวิเคราะห์รอบเนื้อหาโครงสร้างของเรื่องในเนื้อเรื่อง ซึ่งปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจแก้ไขให้ตรงจุดและถูกวิธีจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่จะเป็นไปด้วยความยากลำบากหรือสามารถเรียนรู้ได้ โดยในการวางแผนการสอน ครูจะต้องตระหนักถึงจุดมุ่งหมายในการสอน ถ้าเป็นนักเรียนในระดับเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายควรเน้นไปที่การป้องกันปัญหาไม่ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน (Preventive instruction) แต่ถ้าเป็นผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไป แต่ยังมีปัญหาในการอ่าน ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากการเรียนรู้ภาษาที่ไม่ถูกวิธี จุดมุ่งหมายของการสอนก็อาจเน้นไปที่การสอนแบบซ่อมเสริม (Remedial instruction) นอกจากนี้ ภูมิินทร์ เหลาอำนาจ (2555) กล่าวว่า ต้องมีการปรับปรุงในด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น อันนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้แก่ การฟัง การพูด และการเขียน ตลอดจนนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ การที่ผู้สอนไม่มีการใช้กลวิธีในการสอนที่น่าสนใจหรือไม่ได้สอนกลวิธีการอ่านเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากขึ้นก็เป็นการยากที่ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจได้

สำหรับทักษะการเขียนก็มีความสำคัญเช่นกัน ดังที่ ญัฐทยา นวไตรลาส (2555) ได้ให้เหตุผลว่า การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญทักษะหนึ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ เพราะบางครั้งการสื่อสารกับบุคคลอื่นไม่สามารถสนทนาโต้ตอบโดยตรงได้ ต้องอาศัยการเขียนข้อความหรือเนื้อเรื่องเพื่อใช้ในการสื่อสาร มีการเขียนจดหมายเล่าเรื่องหรือแลกเปลี่ยนข้อมูล และการกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ นอกจากนี้การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนนำโครงสร้างภาษา ตลอดจนคำศัพท์ที่ครูได้สอนไปแล้ว มาใช้เขียนเรื่องราวตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดทักษะการพัฒนาการใช้ภาษาเขียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ วิสาข์ จัตววัตร (2541) ที่กล่าวว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญมากในการเรียนระดับสูง เพราะผู้เรียนต้องใช้ทักษะการเขียนเพื่อแสดงว่าเข้าใจเนื้อหาและสามารถถ่ายทอดเนื้อหาของสิ่งที่ผู้เรียนรู้มาด้วย สำหรับการเขียนสรุปความ ซึ่งถือเป็นการเขียนรูปแบบหนึ่งที่สมควรได้รับการพัฒนาฝึกฝน เพราะแสดงถึงความเข้าใจเรื่องที่อ่านและความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นระบบ ซึ่งการเขียนสรุปความเพียงประโยคเดียวก็เป็นการสร้างความคงทนในการจำได้ การเขียนสรุปความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน ยังช่วยผู้เรียนอย่างมากในการจดจำข้อมูล หรือการเตรียมตัวสอบอีกด้วย (เกศนิ ศรียรัตน์, 2547)

กุลธิดา คนเสงี่ยม (2557) ระบุถึงปัญหาที่พบในงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยศึกษาถึงระดับความสามารถและปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ใน

ระดับต่ำมากและนักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในทักษะการเขียน ได้แก่ ปัญหาการใช้คำศัพท์สำนวน โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์ และกลไกการเขียน รวมทั้งไม่สามารถรวบรวมความคิดเป็นข้อความที่สื่อสารได้ สอดคล้องกับ บุญเรือน จันทร์โต (2546) ระบุว่า สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากซับซ้อนในการเรียนภาษาอังกฤษของประเทศไทย และเป็นทักษะที่สอนยากที่สุด ใช้เวลาในการผลิตภาษานานกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะในการเขียนผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการใช้เทคนิคการเขียนไม่ว่าจะเป็นเรื่องของโครงสร้างของคำในประโยคและไวยากรณ์ ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของภาษาตามหน้าที่ของแต่ละส่วน เช่น คำ ประโยค จึงจะทำให้ผู้อ่านสื่อความหมายได้

ในงานวิจัยของ Brown and Companies (1978, อ้างใน เพียรศิลป์ ปินชัย, 2555) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการเขียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศว่า นักเรียนยังขาดความสามารถในการเขียนสรุปความ เนื่องจากครูผู้สอนไม่ให้ความสำคัญในการสอนทักษะการเขียน อีกทั้งทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน ครูส่วนใหญ่จึงไม่สอนหรือชะลอการเขียนเป็นทักษะสุดท้ายโดยมุ่งไปสอนทักษะอื่น ๆ ที่เห็นว่ามีควมง่ายกว่าแทน ทำให้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนได้รับการฝึกฝนน้อยที่สุด ดังนั้นทักษะการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ประเทศไทยไม่สามารถเขียนภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในการเขียนต้องอาศัยความรู้เดิม รวมถึงการรู้คำศัพท์และโครงสร้างข้อเขียนมาช่วยในการเขียนโดยประสบการณ์ความรู้เดิมส่วนใหญ่ จะได้

มาจากการอ่าน เพราะทักษะการเขียนและการอ่านเป็นทักษะสัมพันธ์ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีทักษะการอ่านดี ก็จะมีทักษะการเขียนดีตามไปด้วย เนื่องจากการได้อ่านมากทำให้มีประสบการณ์จากการได้เห็นคำศัพท์ จำนวนไวยากรณ์รวมไปถึงงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ ทำให้มีแนวทางในการเลือกใช้คำ และเรียบเรียงประโยคในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-Based Instruction) ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนภาษาโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา ได้รับการพัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของ Krashen (1987) ได้แก่ สมมติฐานตัวป้อน (The Input Hypothesis) และสมมติฐานตัวกรองอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติ (The Affective Filter Hypothesis) กล่าวคือ ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ ผู้สอนต้องจัดสภาพหรือสื่อต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่ป้อนเข้าไป (Input) และพัฒนาสิ่งที่รับรู้อยู่แล้วไปขึ้นสูงขึ้น นอกจากนี้ อารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาที่มีรูปแบบกิจกรรมในการเรียนการสอนเหมือนกับกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) และแนวการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-Centered) โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนแสวงหาความรู้ ตลอดจนฝึกการทำงานกลุ่ม และสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ (นันทิยาแสงสิน, 2543)

ดังนั้น เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ในแผนพัฒนาด้านการศึกษาของอาเซียน รวมไปถึงการจัดการเรียนการสอนที่เป็นไปตามตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช

2551 ที่เน้นความสำคัญของการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ทางภาษาของผู้เรียน สอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียน ระดับมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือสอดแทรกเนื้อหาอาเซียนโดยบูรณาข้ามกลุ่มสาระการเรียนรู้โดยใช้หัวเรื่อง (Theme) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำรูปแบบการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา (Content-Based Instruction : CBI) มาประยุกต์ใช้กับเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ และความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตลอดจนนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วยตนเองต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน
3. เพื่อศึกษาระดับความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเวียงแหงวิทยาคม อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 (อ22102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ทางวัฒนธรรม

3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมร่วมอาเซียนที่สำคัญอันแสดงให้เห็นถึงรากเหง้าทางวัฒนธรรมที่มีความคล้ายคลึงกัน ถือเป็นหลักฐานสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่แสดงให้เห็นลักษณะของความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มประเทศอาเซียนว่ามีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยเกิดจากปัจจัยหลักทางด้านภูมิศาสตร์ วัฒนธรรมร่วมอาเซียนซึ่งยึดถือปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยโบราณของกลุ่มประเทศทั้ง 10 ประเทศในอาเซียน ประกอบด้วยเนื้อเรื่องทั้งหมด 7 เรื่อง ดังนี้

3.1 เรื่องที่ 1 “Ma-HO-Ra-Theuk”: The Original Civilization of ASEAN (กลองมโหระทึก) เป็นเรื่องราวของเครื่องดนตรีชนิดโลหะที่ใช้ในงานราชพิธีสำคัญหรือพิธีทางศาสนา

3.2 เรื่องที่ 2 “Water Festival: The New Year of the ASEAN Countries” (เทศกาลน้ำ) เป็นเรื่องที่กล่าวถึงความสำคัญของประเพณีสงกรานต์ที่มีต่อคนในชนชาติอาเซียน รวมไปถึงลักษณะของประเพณีสงกรานต์ในแต่ละประเทศ เช่น พม่า ลาว กัมพูชา เป็นต้น

3.3 เรื่องที่ 3 “A Spirit House” (ศาลพระภูมิ) เรื่องราวความเชื่อเรื่องการนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยมีอิทธิพลมาจากศาสนาพราหมณ์

3.4 เรื่องที่ 4 “Building a House” (การสร้างบ้าน) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างบ้านแบบยกสูง ซึ่งเป็นลักษณะทางสถาปัตยกรรมที่ได้รับความนิยมในกลุ่มประเทศอาเซียน

3.5 เรื่องที่ 5 “Traditional Weaving” (การทอผ้าแบบโบราณ) เป็นเรื่องเกี่ยวกับที่มาของความสำคัญของการทอผ้าในสมัยก่อน รวมไปถึงวัตถุดิบที่นำมาทอผ้าและลักษณะของผ้าทอที่ได้รับความนิยมในกลุ่มประเทศอาเซียน

3.6 เรื่องที่ 6 “Ramayana” (รามายณะ) เป็นเรื่องเกี่ยวกับวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมในกลุ่มประเทศอาเซียน

3.7 เรื่องที่ 7 “The Rice Culture” (วัฒนธรรมข้าว) เรื่องราวที่แสดงถึงความสำคัญของข้าวที่นอกเหนือจากการเป็นอาหารหลัก ยังมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตในเรื่องต่าง ๆ

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาคครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเวียงแหงวิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 (อ22102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน ผู้วิจัยทำการคัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ทาง

วัฒนธรรม จำนวน 7 แผน แผนละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 21 คาบ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำแผนการสอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.2 ศึกษาแนวการจัดการเรียนรู้ เรื่องอาเซียนในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมจากแนวจัดการเรียนรู้ ผู้ประชาคมอาเซียนระดับมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) เพื่อออกแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดคุณภาพนักเรียน

1.3 ศึกษาเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียนจากวารสารอิเล็กทรอนิกส์ วัฒนธรรมร่วมอาเซียน (อุษาคเนย์) (สุจิตต์ วงษ์เทศ, 2555) และ หนังสือ Cultures in ASEAN and the 21st Century (Thumboo, 1998) เพื่อคัดเลือกบทอ่านที่มีเนื้อหาเหมาะสม โดยพิจารณาจากความสนใจ ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่านของนักเรียน บทอ่านจะมีความหลากหลายทั้งเนื้อหา คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

จากนั้นจึงนำบทอ่านที่คัดเลือกแล้วไปเขียนแผนการสอน จำนวน 7 แผนและเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษจำนวนทั้งหมด 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา วัตถุประสงค์และขั้นตอนการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน รวมถึงวิธีการวัดประเมินผลแต่ละกิจกรรม เพื่อดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนและเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนการสอนก่อนนำแผนการสอนไปทดลองสอนกับผู้เรียนที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มเป้าหมาย

โดยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 4 (อ22102) โรงเรียนปาชาง อำเภอปาชาง จังหวัดลำพูน จำนวน 20 คน หลังการทดลองสอนผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่องจากปัญหาที่พบและข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์มาปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนทั้งหมดก่อนนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อทำการตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการทดลองสอนจริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย โดยสรุปข้อบ่งชี้เนื้อหาของแผนการสอนดังต่อไปนี้

ขอบเขตกิจกรรมที่ใช้ในแผนการสอน ภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ทั้งหมด 7 แผน ประกอบด้วย

Unit 1 “Mahoratuek” The Original Civilization of ASEAN (KWL Plus)

Unit 2 “Water Festival” The New Year of ASEAN Countries (Jigsaw Technique)

Unit 3 “A Spirit House (KWL Plus)”

Unit 4 “Building a House” (Jigsaw Technique)

Unit 5 “Traditional Weaving” (CIRC)

Unit 6 “Ramayana” (CIRC)

Unit 7 “The Rice Culture” (Experiential Learning)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก โดยวัดความรู้ 4 ระดับตามเกณฑ์ของ Bloom's Taxonomy (1956) คือ ความจำ ความเข้าใจและการวิเคราะห์ จำนวน 30 ข้อ วิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป Evana 403 ด้วยเทคนิคกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ 27 % ด้วยสูตร KR-20 (Kuder-Richardson) พบว่ามี

ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.64 และค่าความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ 0.53 และค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.45

2.2 แบบประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบประเมินที่ให้ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายเขียนสรุปความจากเรื่องที่อ่านทั้งหมด 7 เรื่อง ผู้วิจัยได้ปรับเกณฑ์การประเมินการเขียนสรุปความจากเกณฑ์การให้คะแนนของ Rinehart, Stahl, and Erickson (1986) มี 5 องค์ประกอบในการพิจารณาการให้คะแนน คือ ด้านการเรียบเรียงเนื้อหาและข้อมูลด้านใจความสำคัญ ด้านใจความสนับสนุน ด้านการแต่งประโยคใหม่ และด้านความถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ โดยความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนต้องผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 60

2.3 แบบทดสอบวัดความรู้ทางวัฒนธรรม เป็นแบบทดสอบภาษาไทยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ใช้วัดความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมร่วมอาเซียนของผู้เรียน โดยวัดความรู้ 4 ระดับตามเกณฑ์ของ Bloom's Taxonomy (1956) คือ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ และการนำไปใช้ จำนวน 40 ข้อ วิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป Evana 403 ด้วยเทคนิคกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ 27 % ด้วยสูตร KR-20 (Kuder-Richardson) พบว่ามีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.58 และค่าความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ 0.42 และค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.34

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนการทดลองการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียนด้วยแบบวัดความรู้ทางวัฒนธรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษนักเรียนก่อนและหลังการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

3. ผู้วิจัยดำเนินการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียนด้วยแผนการสอนที่ จำนวน 7 แผน แผนละ 50 นาที รวบทั้งสิ้น 21 คาบ

4. ทดสอบความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองการสอนแต่ละแผนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

5. ทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ด้วยแบบวัดความรู้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษฉบับเดิม

6. ทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนหลังการทดลองการสอนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ด้วยแบบวัดความรู้ทางวัฒนธรรมฉบับเดิม

7. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความรู้ทางวัฒนธรรม แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ยทางสถิติ ดังต่อไปนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

2. หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐานและคำร้อยละของคะแนนความสามารถในเขียนสรุปความภาษาอังกฤษ

3. หาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคำร้อยละของคะแนนความรู้ทางวัฒนธรรมอาเซียน

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

2. นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 หลังได้รับการสอนด้วยการภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

3. นักเรียนมีความรู้ทางวัฒนธรรมสูงขึ้นหลังได้รับการสอนด้วยการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน

อภิปรายผล

ประการที่ 1 ด้านการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ใช้รูปแบบการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาไปพร้อมกับการเรียนทักษะทางภาษา (Snow, 1991) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีความหมาย โดยมีการกำหนดลักษณะกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน สอดคล้องกับวรรณอุปบล อภิษฐ์ (2544) ที่ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จะมีการเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ของผู้สอนจากเดิมที่ทำหน้าที่สอนก็เปลี่ยนเป็นชี้แนะหรือให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนเท่านั้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง และได้ประโยชน์จากการเรียนรู้อย่างเต็มที่

ซึ่งลักษณะการสอนเช่นนี้คำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียน ความแตกต่างระหว่างบุคคล ความถนัดและความสามารถของแต่ละคน (วิลัย ชมภูรัตน์, 2547) การเรียนการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ตามแนวการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา ผู้เรียนจะมีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นด้านความรู้ทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน โดยการที่ครูจะมีคำถามไ้ถามนักเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ลองแสดงออกซึ่งความรู้ที่ตนมีอยู่

กิจกรรมที่ใช้ในงานวิจัยมีความหลากหลาย ทั้งนี้เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่ผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาที่ผู้วิจัยเลือกจัดมีทั้งแบบกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม โดยกิจกรรมเหล่านี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษา จากการถามและตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น และการนำเสนอในชั้นเรียน โดยเฉพาะกิจกรรมแบบกลุ่มที่เน้นทักษะการทำงานร่วมกัน เช่นในบทเรียนที่ 2 เรื่อง ประเพณีสงกรานต์ในอาเซียน ผู้เรียนจะได้เรียนแบบวิธี Jigsaw ทำให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างเพื่อนในกลุ่ม โดยจะมีการถ่ายทอดเรื่องราวจากหัวข้อที่ตนได้รับ โดยผู้เรียนที่มีทักษะทางภาษาที่สูงจะมีการช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถน้อยกว่า ทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งระหว่างสมาชิก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมสวรรค์ พันธุ์เทพ (2540) ระบุว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและนักเรียนด้วยกัน หรือแม้กระทั่งกับครูเอง จะสามารถช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาลงได้ จนทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ตรัยธนา เขาวนปรีชา (2555) ซึ่งกล่าวถึงการสร้างบรรยากาศของห้องเรียน และพฤติกรรมระหว่างผู้เรียนเพื่อกระตุ้น

ความสนใจในการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้ การสอน โดยในระหว่างกิจกรรมการเรียน การสอนมีการสวมชุดคลุมปฏิบัติภารกิจ เช่นเดียวกับนักวิจัยในห้องปฏิบัติการทาง วิทยาศาสตร์ทั่วไป

ประการที่ 2 ด้านเนื้อหาที่ใช้ในการ เรียนการสอน ผู้วิจัยทำการศึกษาเนื้อหา ที่จะใช้สอนและมีการสำรวจความสนใจใน การเรียนเนื้อหาของผู้เรียน เนื้อหาที่ใช้ในบท เรียนประกอบด้วยเรื่อง 1. กลองมะโหระทึก 2. ประเพณีสงกรานต์ในอาเซียน 3. ศาลพระภูมิ 4. การสร้างบ้าน 5. การทอผ้าแบบโบราณ 6. รามายณะ และ 7.วัฒนธรรมข้าว โดย เนื้อหาส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับระดับ ความสามารถของผู้เรียนซึ่ง Krashen and Terrell (1983) กล่าวว่า การรับรู้ภาษาได้นั้น ผู้เรียนต้องได้รับตัวบ่อนหรือข้อมูลที่เข้าใจได้ และการให้ตัวบ่อนแก่ผู้เรียนต้องเป็นสิ่งที่มีความยากขึ้นมากกว่าระดับความสามารถเดิม ของผู้เรียนที่มีอยู่เล็กน้อย

อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยได้ ชี้ว่าความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียน หลังได้รับการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา โดยมี พัฒนาการที่สูงขึ้นและผ่านเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องมาจากปัจจัยดังต่อไปนี้

1. ผลความสามารถในการอ่านภาษา อังกฤษของนักเรียนมีคะแนนสูงขึ้นภายหลัง จากการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา ทั้งนี้เป็นเพราะ นักเรียนได้เรียนรู้กลวิธีการอ่านที่ถูกต้องจากครู ในบทที่ 1, 2 และ 3 ยังมีผลคะแนนที่ค่อนข้างต่ำ แต่หลังจากบทที่ 4 จนถึง บทที่ 7 พบว่า นักเรียน มีคะแนนการอ่านที่สูงขึ้น สามารถเข้าใจกลวิธี การอ่านที่ถูกต้องและนำไปเป็นเทคนิคในการ ทำข้อสอบ ส่งผลให้มีคะแนนสูงขึ้น สอดคล้อง กับทฤษฎีสมมติฐานตัวบ่อน (The Input

Hypothesis) ของ Krashen (1987) กล่าวถึง ความ สามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยครูต้อง มีการจัดหาสื่อที่มีความสอดคล้อง เหมาะสม และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาสิ่งที่ได้เรียน รู้ต่อไปได้ เมื่อผู้เรียนได้เรียนกลวิธีการอ่าน ต่าง ๆ จากครู ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการ ทำความเข้าใจบทอ่าน ทำให้มีพัฒนาการใน การอ่านที่สูงขึ้น

2. ผลความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ จะพบว่า ช่วงแรก นักเรียนมีผลคะแนนความ สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ ที่ 10-11 คะแนน และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในระดับผ่านอยู่ที่ ร้อยละ 60 ขึ้นไป ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทราบว่าผู้เรียน ไม่รู้จักวิธีการเขียนสรุปความที่ถูกต้อง ไม่รู้ว่ วิธีการเขียนสรุปความต้องเริ่มอย่างไร มีองค์ ประกอบใดบ้าง หลังจากได้ทำการซักถาม และสังเกตพฤติกรรมการเรียนในช่วงเวลาการ เรียนช่วงแรก ๆ จึงทำให้ก่อนเรียนด้วยวิธีการ สอนภาษาที่เน้นเนื้อหา นักเรียนไม่สามารถทำ คะแนนได้ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด แต่เมื่อได้ เริ่มเรียนวิธีการเขียนสรุปความในบทที่ 1-3 ทำให้นักเรียนมีความคุ้นเคยในวิธีการเขียน สรุปความมากขึ้น จากแต่ก่อนนักเรียนใช้วิธี ลอกข้อความจากบทอ่านมาเขียนตอบ ก็เริ่ม ใช้เทคนิคการเขียนสรุปความ โดยเริ่มจากการ หาประโยคใจความสำคัญแล้วนำมาเขียนเป็น ประโยคหลักก่อนจะหาประโยคใจความรอง สนับสนุน ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจใน การเขียน สอดคล้องกับทฤษฎี สมมติฐานตัว กรองอารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติ (The Affective Filter Hypothesis) ของ Krashen (1987) กล่าวคือเมื่อผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ เทคนิคการเขียนย่อมมีผลต่อการเรียนรู้ภาษา ที่ดีของผู้เรียนด้วย ส่งผลให้งานเขียนสรุปความ

มีความถูกต้องมากขึ้นและมีคะแนนสูงขึ้น

3. ผลความรู้ทางวัฒนธรรมของนักเรียนมีคะแนนสูงขึ้น อาจมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากเนื้อเรื่องที่ครูนำมาสอน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่นักเรียนพอจะมีความรู้ดั้งเดิมในบางเรื่อง สอดคล้องกับทฤษฎีสมมติฐาน ตัวป้อน (The Input Hypothesis) ของ Krashen (1987) นักเรียนอาจจะเรียนมาจากวิชาสังคมศึกษา เช่น เรื่องประเพณีสงกรานต์ในอาเซียน หรือเรื่องวัฒนธรรมข้าว เป็นต้น กอปรกับแบบทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรมมีข้อความระบุเป็นภาษาไทย จึงทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจได้และสามารถหาคำตอบที่ถูกได้โดยอาศัยความรู้ที่ตนมี นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละบทมีความหลากหลายและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ค้นคว้าและได้ฝึกการทำงานกลุ่มรวมไปถึงได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร (นันทิยาแสงสิน, 2543) ทำให้นักเรียนเพิ่มพูนความรู้เรื่องวัฒนธรรมร่วมอาเซียนมากขึ้น ตลอดจนสามารถทำแบบทดสอบความรู้ทางวัฒนธรรมได้อย่างมั่นใจ ส่งผลให้คะแนนด้านความรู้วัฒนธรรมของนักเรียนสูงขึ้น

จากการอภิปรายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาที่เน้นวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ได้ส่งเสริมพัฒนาการด้านความสามารถในการอ่านสูงขึ้น มีคะแนนความสามารถในการอ่านและการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษในระดับผ่านเกณฑ์และพัฒนาการทางความรู้ทางวัฒนธรรมดีขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนในแต่ละแผนมีความหลากหลายและเหมาะสมกับเนื้อหาของบทอ่าน รวมไปถึงตัวบทอ่านมีหัวเรื่องที่น่าสนใจ ถึงแม้ว่าในบทอ่านจะประกอบด้วยคำศัพท์ยากค่อนข้างมาก แต่หากครูได้มีการสอนคำศัพท์ที่สำคัญในเนื้อ

เรื่องและเทคนิคการอ่าน พร้อมกับใช้คำถามเชื่อมโยงประสบการณ์ของนักเรียนกับเรื่องที่สอน จะสามารถช่วยให้นักเรียนได้เข้าถึงและเข้าใจบทอ่านมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในช่วงแรกควรมีการปฐมนิเทศให้แก่ผู้เรียนก่อนการเรียนโดยใช้การสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียน เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และเนื้อหาในภาพรวม พร้อมอธิบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาในด้านวิธีการ เพื่อสร้างความเข้าใจและเป็นข้อตกลงในชั้นเรียนร่วมกัน

2. ผู้สอนควรทำการศึกษาวิธีการสอนในแต่ละแผน เนื่องจากในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาให้มีการใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายโดยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของบทอ่านซึ่งมีทั้งกิจกรรมกลุ่มและเดี่ยว รวมไปถึงความเหมาะสมของเวลาในการใช้จัดการเรียนการสอน ดังนั้นผู้สอนเองจำเป็นต้องเข้าใจวิธีการสอนในแต่ละแผนอย่างถ่องแท้ รวมไปถึงสามารถถ่ายทอดเรื่องราวจากบทอ่านผ่านกระบวนการสอนในแต่ละแผนให้ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้

3. การพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน ผู้สอนควรเลือกบทอ่านที่มีใจความหรือมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับหัวเรื่องที่กำหนดทั้งนี้บทอ่านควรมีเนื้อหาที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาบทอ่านที่จะนำมาให้ผู้เรียนอ่านควรเป็นบทอ่านที่ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมเข้ากับบทอ่านได้

4. การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนสรุปความ โดยวิธีการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหา ควรให้ผู้เรียนมีการฝึกฝนทักษะด้านการเขียนมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนที่ผู้วิจัยทำการสอนมีทักษะด้านการเขียนอ่อนมาก ผู้เรียนไม่มีทักษะและไม่คุ้นเคยกับการเขียนสรุปความ ผู้เรียนมักคัดลอกประโยคเดิมจากบทอ่าน ไม่มีการเขียนสรุปโดยใช้ภาษาของตนเอง เขียนผิดไวยากรณ์และสะกดคำผิด เป็นต้น ดังนั้น จึงควรเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียนเพื่อสร้างความคุ้นเคยและพัฒนาทักษะการเขียนมากขึ้น

5. ด้านการพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียน ผู้สอนควรมีการใช้สื่อที่หลากหลายเพื่อเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรม เช่น ในเรื่อง “วัฒนธรรมข้าว” ควรใช้สื่อสภาพจริงมาอธิบายหัวข้อในการเรียนการสอนเพื่อทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้นและสามารถเข้าใจได้ง่ายผ่านการสังเกต หรืออาจใช้สื่อวีดิทัศน์เพื่อเพิ่มความเข้าใจในบทเรียนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนอาจ

มีการชี้แนะให้ผู้เรียนได้ทำการค้นคว้าข้อมูลวัฒนธรรมด้วยตนเองเพื่อเพิ่มพูนข้อมูลในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการเพิ่มระยะเวลาในการทดลองมากขึ้นในการวิจัยครั้งต่อไป เพื่อศึกษาว่าการสอนภาษาที่เน้นเนื้อหาวัฒนธรรมร่วมอาเซียนจะสามารถทำให้นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ การเขียนสรุปความภาษาอังกฤษและความรู้ทางวัฒนธรรมร่วมอาเซียนไปในทิศทางใด

2. ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาที่ใช้ที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟังและทักษะการพูด ทักษะการคิด วิเคราะห์ ทักษะการทำงาน ทักษะติดต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นต้น

3. ควรมีการทำวิจัยในลักษณะนี้ในระดับชั้นอื่น ๆ เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือในระดับอุดมศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : ชุมชนสหกรณ์แห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *แนวการจัดการเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียนระดับมัธยมศึกษา*. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2555. จาก https://docs.google.com/file/d/0B_EHhfdNr9BcelZRLTzcDlpb00/edit?pli=1.
- เกศินี ศรีรัตน์. (2547). *การใช้กลวิธี จี เอส เค เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนย่อความภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษสถาบันราชภัฏเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- กุลธิดา คนเสียม. (2557). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดพรหมเพชร*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- จิตาภา ฉันทานนท์. (2541). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษตามแนวคิดทฤษฎีโครงสร้างความรู้*. *วารสารวิชาการ. กรมวิชาการ*. 1(11), 52-58.
- ณัฐยา นวไตรลาภ. (2555). *ผลของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุตะบำรุงพิทยาคาร จังหวัดฉะเชิงเทรา*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- ดริธธนา เขาวนปรีชา. (2555). *การใช้การสอนแบบมุ่งเนื้อหาพร้อมทั้งเพศบุคเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและการประเมินตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นันทิยา แสงสิน. (2543). *การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ*. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญเรือน จันทรโธ. (2546). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. ปริญาญศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2553). *การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยการทำงาน*. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาอังกฤษ สำนักเทคโนโลยีสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพียรศิลป์ ปินชัย. (2555). *การใช้กลวิธีกรอ่านแบบอาร์อีเอพีเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านการเขียนสรุปความภาษาอังกฤษและทักษะคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ภูมินทร์ เหลลาอำนาจ. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. วิจัยเพื่อพัฒนาการสอน คณะครุศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- วลัย ชมภูรัตน์. (2547). การส่งเสริมแรงจูงใจและความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักกีฬาโรงเรียนใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเนื้อหาด้านกีฬา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วรรณอุบล อภิขัย. (2544). การบูรณาการภาษาอังกฤษและเนื้อหาวิชาในการสอนวิชาการจัดการการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์สำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิสาข์ จัตุวัตร. (2541). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ (Teaching English Reading Comprehension). กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สมสวรรณค์ พันธุ์เทพ. (2540). การนำวิธีสอนแบบมุ่งประสิทธิผลไปใช้เพื่อเพิ่มพูนความสามารถ ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและบรรยากาศในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหา บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุจิตต์ วงษ์เทศ. (2555). “วัฒนธรรมร่วม” ในอุษาคเนย์ รากเหง้าเก่าแก่ของประชาคมอาเซียน. [ออนไลน์]. สืบค้น 8 สิงหาคม 2555. จาก <http://www.sujitwongthes.com/wp-content/uploads/2012/08/ASEAN-culture-160855.pdf>
- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *ฉันและเธอเราคืออาเซียน*. กรุงเทพฯ : อัมรินทร์พริน ตังแอนด์ พับลิชชิง.
- Bellanca and Brandt. (2010). *21st Century Skills: Rethinking How Students Learn*. Indiana: Solution Tree Press.
- Bloom, B. S. (1956). *Taxonomy Of Education Objectives, Handbook I : The Cognitive Domain*. New York : David Mckay.
- Krashen, S. D. (1987). *Principles And Practices In Second Language Acquisition*. New York: Prentice-Hall.
- Krashen, S. D. and Terrell D. T. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition In The Classroom*. Hayward, CA: Alemany Press.
- Rinehart, S. D., Stahl, S. A., and Erickson, L. G. (1986). Some Effects Of Summarization Training On Reading And Studying. *Reading Research Quaterly*. [Online]. Retrieved from: http://scholarworks.wmich.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1073&context=reading_horizons.
- Snow, M.A. (1991). *Teaching Language through Content Teaching English As A Second Of Foreign Language*. Boston: Heinle & Heinle.
- Thumboo, E. (1998). *Culture In ASEAN And The 21st Century*. [Online]. Retrieved from: <http://www.elibrary-acc.com/book/show-product/23>.